

Oss Veet – mie Döörp

Wenn m'r vann Stollberch noh Süde jeet
küdd m'r unweijerlich dörsch de Veet.
Datt Döörpche ess zwar ider klehn,
drömm ävver heimisch, lev unn schön.

He deet seit Johre d'r Lehmjörese huse.
At vöör de Römer unn Franzuse
wood däh ad suh mett Nam jenannt,
wohär däh küdd ess nedd genau bekannt.

Ävver emm Loof vann hömmele Johre,
die Lehmjörese immer röbtisch wohre.
Et wood enne janze Braßel vollbraat
völl Neues unn Nötzliches jemaat.

He hält m'r de Heemet huuch enn lehre.
Drömm hahh m'r immer Jronnd ze viere.
Jätt ze bewerke, doh helpt jedder draah,
d'r ohne wöod m'r joh kenn Zokunft haah.

Zesammestoooh, Probleme löse,
immer waach seeh unn nedd döse.
Jeddem jätt behne, unn Tradiziune
bewahre vöhh kommende Jeneraziune.

Intejriere, zohüre, akzeptire,
helpe, fördere, kommeniziere,
ahpacke unn zessemmevühre
datt alles brucht m'r oß nedd ze liere.

De Veet hat singe Name vann d'r Baach,
däh dörsch et Döörp lööft, Daach ömm Daach.
Sulang dämm sih Wasser plätschert unn ruuscht,
wäde Jedanke unn Meenunge ussjetuscht.

Meer dönnd oß als Jemeinschaf verstoooh.
Wämm datt nedd paaßt, soll woangisch henn joooh.